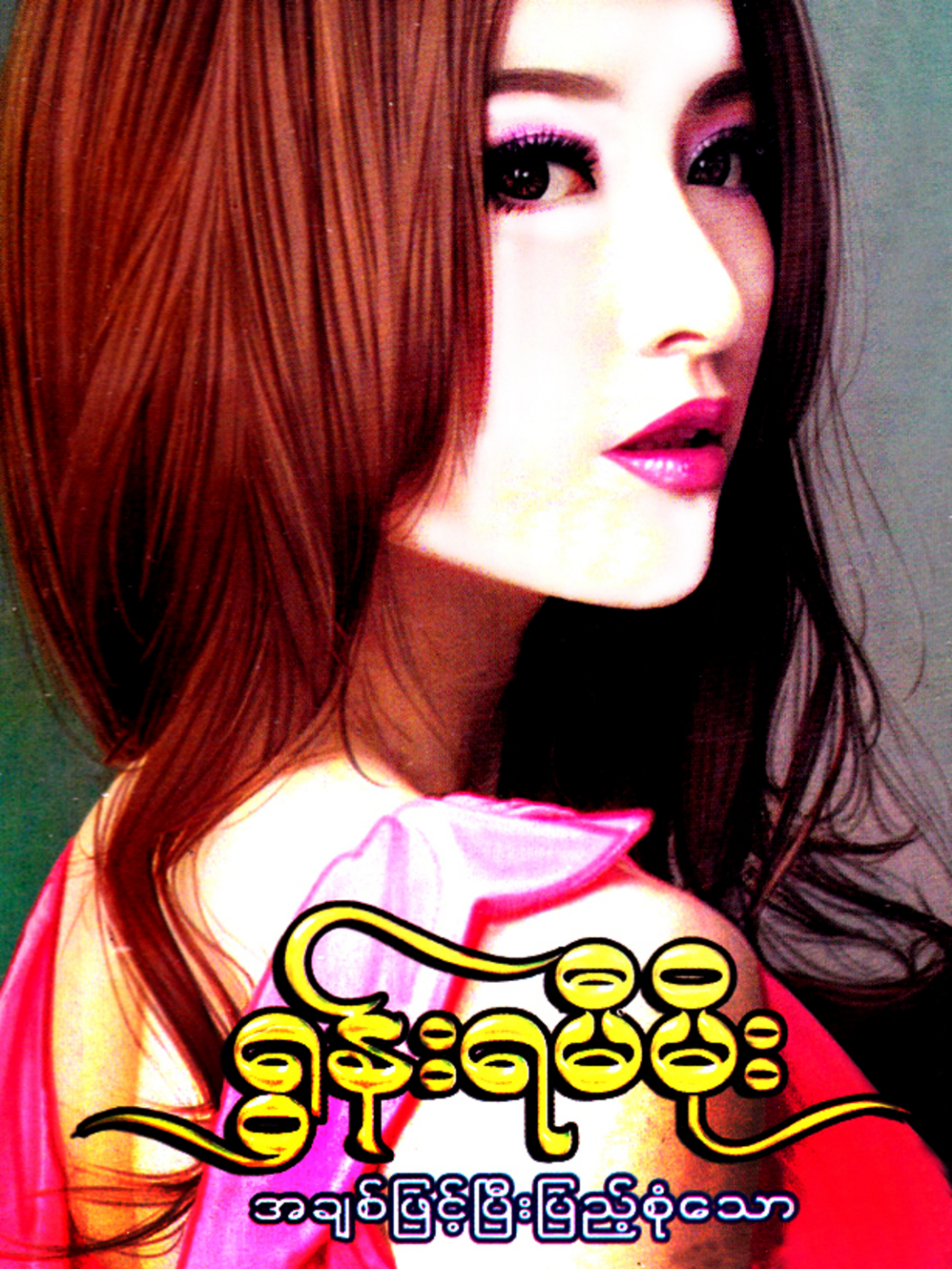

ရွှန်းရတနာ

အချစ်ဖြင့်မြီးဖြည့်စုံသော

အခန်း (၁)

“အား . . . နာလိုက်တာ . . . ခြေထောက်ကို တက်နင်းထားတယ် . . .”

“ဟာ . . . ဆောရီး . . . ဆောရီး . . . ဒီဘက်က တွန်းလိုက်လို့ ”

(STRAND HOTEL)စထရင်းဒါဟိုတယ် Ball Room ထဲက Live Show ပွဲတစ်ခုက ဆူညံအသက်ဝင်လျက် . . .

“ယောက်ျားတန်မဲ့ အတင်းတိုးနေတယ် . . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ . . . ကောင်းကောင်း ကို မကြည့်ရဘူး . . .”

“အေးလေ . . .အစောကလည်း မီးမီး ခြေထောက်ကို တက်နင်းသေးတယ် . . .”

“ဟာဗျာ . . .ဟိုဘက်က အတင်းတိုးနေလို့ ဗျ . . . ခင်ဗျားခြေထောက် ဘယ်သူက တမင် နင်းပါ့မလဲ . . .”

“ရိုတ်(ဒ်) မင်းပြောတာ မှန်တယ် . . . ဒီမှာ မအာတို့ ရဲ့ လှပသော ခြေဖမိုးထက်ကို ရက်စက်စွာ နင်းပစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားမျိုး ကျွန်တော်တို့ မှာ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ . . .”

“ဝေး . . . ဂွတ်တယ်ကွာ . . . အဲဒါ မသိရင် မှတ်ထားခင်ဗျာ၊ သူ့နာမည်က ဝေးလွင်ဖြိုးတဲ့ . . .”

“ဟွန်း . . . အစုတ်ပလုတ် . . . ဗရုတ်သုတ်ခ အမှိုက်သရိုက်တွေ . . .

“အား . . . အမှိုက်တွေ့ရင် ကောက်ရတယ်နော် . . . နိုင်ငံကြီးသား ဝီသစွာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လို အမှိုက်တွေ့ကို ကောက်ယူသိမ်းဆည်းသွားမယ်ဆိုရင်လည်း ရင်နာနာနဲ့ လိုက်တော့မှာ ပေါ့ . . .”

“လိုက်ရတော့မှာ လား . . . ကျောပိုးအိတ်ထဲ ကောက်ထည့်သွားတော့မယ်ပေါ့ . . .”

“အောင်မယ် . . . အောင်မယ် . . . နင်တို့ ကို ရေမြောင်းပုပ်ထဲပဲ ပစ်ချမယ် . . .”

“တော်ပါတော့ မီးမီးရယ် . . . အဖက်လုပ်ပြီး ပြောမနေနဲ့၊ ပျော်ချင်လို့ ရှိုးပွဲလာတာ ဟိုမှာ ဟန်ထူးလွင်အလှည့်”

ဟန်ထူးလွင်ဆိုတော့ ငတိမလေးခေါင်းက ချာခနဲ ပြန်လှည့်သွားတယ်။ သူလည်း ကိုယ့်လိုပဲ။ Big Bag ရဲ့ ပရိသတ်ပါလား။ Big Bag အဖွဲ့က နောက်ဆုံးမှ ဖျော်ဖြေတာမို့ သီချင်းကိုးပုဒ်ခန့်ကို ဆက်တိုက်ပင် အားရပါးရ ဖျော်ဖြေပြီး Live Show ပွဲက အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားပါတယ်။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းထော်မလေးကို သတိရတာနဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မတွေ့ရတော့။

“အား . . . အထဲမှာ တုန်းက အရှိန်နဲ့ မို့လို့ သာ အပြင်ရောက်တော့ ပူလိုက်တာ . . . အဲဒါ ကြောင့် နေ့ဘက်လုပ်တဲ့ ရှိုးတွေ မကြည့်ချင်တာ . . .”

“အံ့မယ် . . . နေ့ဘက်လုပ်တာ မကြည့်ချင်တော့ ညဘက်ကျတော့ ရော ရှင်က ထွက်လို့ ရတာ ကျနေတာပဲ . . .”

“အင်းလေ . . . အဲဒါကြောင့် ကိုကိုဥက္ကာကို ပြန်လာစေချင်တာ . . .”

ဘေးက ကျက်စိ ကျက်စိအသံလေးတွေက နှုတ်ခမ်းထော်မလေးနဲ့ အဖွဲ့ပဲပေါ့။

“အဟဲ . . . အမှိုက်ကောက်ကြဦးမလား အစ်မ . . . ”

“ဟွန်း . . . ကောင်စုတ်တွေ . . . မြောင်းထဲပဲ ပို့မယ် . . . ”

“ရက်စက်တော့မှာ လား . . . စဉ်းစားပါဦး . . . နေပါဦး . . . ”

သူက သီချင်းစာသားကို ရွတ်ပြီး နဖူးပေါ်လက်တင် ဆလံလုပ်တော့ သူမတို့ အဖွဲ့ထဲက တခြားကောင်မလေးတွေက ပြုံးစိစိ။ နှုတ်ခမ်းထော် မလေးကတော့ မျက်စောင်းထိုးပြီး နှုတ်ခမ်းက တစ်ထွာလောက် ရှေ့ပို ရောက်သွားပါတယ်။

“အိုကေ . . . မင်း မကျေနပ်သေးဘူးဆိုရင် Ph: ဖုန်းဆက်ပြီး ဆက် ဆက်ရန်တွေ့နိုင်တယ် နော် . . . (09-----) ကိုဆက်လိုက် . . . ”

“ဟွန်း . . . ဝေးသေးတယ် . . . ဒီဇာတ်လမ်းတွေ ရိုးနေပြီ”

“အရိုးဆုံးက အဆန်းဆုံးတဲ့ . . . အဲဒါ နှုတ်ခမ်းထော်မလေး မကြား ဖူးသေးလို့ ပါ . . . ဂိုးပြီ . . . တဲ့တာ . . . ”

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်တယ် . . . နှုတ်ခမ်းထော်မ . . . ဟုတ်လား၊ တော က် . . . အမှိုက် . . . အမှိုက်စုတ် . . . ”

အမှိုက်သုံးကောင်က . . . ပြောချင်ရာတွေပြောပြီး Mark II မှာတူး ကားဖြူလေးပေါ်တက် ပြီး တဲ့တာပင် ပြသွားလိုက်သေး။ မီးမီးမှာ သာ ဒေါသတွေ တပုံတပင်နှင့် . . .

“ဟယ် . . . သူ့ကားကလည်း မီးမီးကားလိုပဲတော့ . . . မှာတူး အဖြူ လေးပဲ . . . တစ်ပုံစံ တည်းပဲ . . . ဇာတ်လမ်း ဇာတ်လမ်း . . . ”

“ဘာဇာတ်လမ်းလဲ . . . အမှိုက်စုတ်တွေ . . . ဟွန်း . . . ”

“ဂျိုင်း . . . ”

“အမလေး . . . ကားတံခါးကို ဖြည်းဖြည်းပိတ်ပါ . . . ဟိုသုံးယောက် ကသွားပြီ . . . နင့် ကားပဲ ပျက်စီးမှာ . . . ”

“ဟား . . . ဟန်ထူးလွင်လေးပဲ ချစ်စရာကောင်းတယ် ”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ့အကြိုက်ဆုံးသီချင်းတွေချည်းပဲ ဆိုသွားတယ် . . . စတိုင်ကလည်း မိုက်တယ်ကွာ . . . ”

“ဪ . . . နင်က သူ့သီချင်း အကုန်ကြိုက်တာကိုး . . . နင်ကြိုက် တာရွေးဆိုတာ မဟုတ် ဘူး . . . သူဆိုသမျှ နင်ကြိုက်တာ . . . ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ”

ရယ်သံတွေနဲ့ စိုပြည်သွားပြီ . . . ။

*

*

“မီးမီးရေ . . . ”

“ရှင် . . . မေကြီး . . . လာပြီ . . . ”

“ဖုန်းလာတယ် . . . ”

“ဘယ်က ဖုန်းလဲ မေကြီး . . . ”

“ဥက္ကာဆီက . . . ”

“ဟား . . . ကိုကိုဥက္ကာလား . . . လာပြီဗျို့ . . . ”

“ဟယ်လို ကိုကိုဥက္ကာ . . .”

“မီးမီးလေး ဘာလုပ်နေတာလဲ . . .”

“မီးမီး စာကျက်မလို့ ”

“အလကား သားရေ . . . မီးမီး ချိုးနေတာ . . . အစောက
မေမေသွားကြည့်တော့ ဂိမ်းဆော့ နေတာဟေ့ . . .”

“ဟာ . . . မေကြီးကလည်း . . . တွန်းနေပြန်ပြီ . . . မီးက အခုမှ စာ
ကျက်မလို့ လို့ ပြောတာ ကို . . . စာကျက်နေတယ်လို့ ပြောတာမှ မဟုတ်
တာ . . .”

“အေးပါ . . . အေးပါ . . . စကားတော်တော်တတ်တယ်”

ကိုကိုဥက္ကာကတော့ မီးမီးနဲ့ မေကြီးရဲ့ အချီအချ စကားတွေကို ရယ်
မောနေတာပါပဲ။

“ကိုကို ဘယ်တော့ပြန်လာမှာ လဲ . . .”

“နောက်တစ်ပတ်စနေ ပြန်လာမှာ ညီမလေးရဲ့ . . . အဲဒါကြောင့် ညီ
မလေး ဘာမှာ မလဲ လှမ်းဆက်လိုက်တာ”

“ဟား . . . တကယ်လား . . . ပျော်စရာကြီး . . . ကိုကို ပိုက်ဆံကုန်မှာ
စိုးလို့ သိပ်မမှာ ပါဘူး . . . မီးဖို့ ကျောပိုးအိတ်လှလှလေး ငါးလုံးလောက်
ရယ်၊ ချောကလက်ကောင်းကောင်း ၁၅ တောင့် လောက်ပဲ မှာ မယ် . . .
”

“အေးအေး . . . ကိုကို ဝယ်ခဲ့မယ် . . .”

“ကိုကို စာမေးပွဲဖြေနိုင်လား . . .”

“အခုမှ မေးဖို့ သတိရတယ် . . . ဖြေနိုင်ပါတယ် . . . စီးပွားရေးပညာ

က ကိုကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဘာသာရပ်ပဲ . . . ”

“အဲဒါဆို ကိုကို ပြန်လာရင် ဖေကြီး ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်မှာ ပေါ့”

“ဖေဖေက ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ မသိဘူးလေ . . . ”

“အင်းအင်း . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မီးမီးက ကိုကိုပြန်လာရင်ပဲ ပျော်နေတာ . . . မီးမီး တစ်ယောက်တည်းဆို မေကြီးက အပြင်သိပ်မလွှတ်ဘူး . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုလာမှ သွားပဲ လုပ်နေ တယ် . . . ”

“ဪ . . . ကိုကိုကို မျှော်နေတာ သတိရလို့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့လေ . . . ”

“ဟဲဟဲ . . . ကိုကိုကလည်း . . . သတိလည်း ရပါတယ်ကွာ၊ ဒီကိုကိုပဲ ရှိတာ . . . ”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . မေမေ့ကို ပေးလိုက်ဦး . . . မေမေနဲ့ ပြောဦးမယ် . . . ”

“ဟုတ် ကိုကို . . . မေမေရေ ကိုကိုက မေမေနဲ့ ပြောမယ်တဲ့ ”

“အေး . . . လာပြီ . . . ”

“သား . . . မီးမီး ဘာတွေ ကျီတိုက်နေသေးလဲ . . . ”

“မေမေနော် . . . မီး ဘာမှ ပြောဘူး . . . ဟေး ကိုကိုပြန်လာတော့မယ်တဲ့ ပျော်စရာကြီး . . . ”

တကယ်တော့ မီးမီးခင်ဟာ ဘဝမှာ အပူပင်ကင်းစွာနဲ့ အားလုံးက အလိုလိုက် အကြိုက် ဆောင်ထားခံရသူလေ။ ဟိုအမှိုက်ကောင်ပါးစပ်ထဲကျမှ ပဲ မီးမီးက နှုတ်ခမ်းထော်မ ဖြစ်ရတယ်။ မဆီမဆိုင် အဲဒီအမှိုက်ကို သတိရသွားတယ်။ အစုတ်ပလုတ် ဗရတ်သုတ်ခအမှိုက်။ စိတ်ထဲ

က သတိတရ မေတ္တာမျိုးစုံ ပို့နေမိတယ်။

တကယ်တော့ မီးမီးခင်က စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူ၊ အသက်က ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ ဒါပေမဲ့ မိသားစုဆိုလို့ လေးယောက်သာရှိကာ အားလုံးက အငယ်ဆုံးမို့ သည်းသည်း လှုပ်ချစ်ကာ မိဘက အလိုလိုက်၊ အစ်ကိုက အလိုလိုက်နဲ့ မီးမီးဘဝက ဆယ်နှစ်သမီးထက်ကို ကလေးပိုဆန်နေခဲ့ပါတယ်။

မျက်နှာလုံးလုံးမှာ နှာတံစင်းစင်းက ထင်းပြီး မျက်လုံးလေးတွေက စိုလက်အသက်ဝင်ကာ အပူအပင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းဆိုတာ မြူတစ်မှုန်စာမျှ မရှိအောင် ကြည်လင်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းက သူများ နှင့်မတူ နှုတ်ခမ်းပါးပေမဲ့ ဖူးဖူးလေး စကားပြောလိုက်တိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးက ကော့တက်သွားကာ တစ်ရာမှာ တစ်ယောက်မရှိတဲ့ နှုတ်ခမ်းအလှပိုင်ရှင်မျိုး။ အဲဒါကိုများ ဟိုအမှတ် ကောင်က နှုတ်ခမ်းထော်မတဲ့ ။ ရက်ရက်စက်စက် မီးမီးမှာ ဒေါသမပြေနိုင်သေးပေ။

*

*

ဝေးလွင်ဖြိုးရယ်၊ မင်းပိုင်ရယ်၊ ကျော်ကျော်ရယ်က ရှစ်တန်းလောက်ကတည်းက တွဲလာ ခဲ့ကြတာ။ ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း အမှတ်တွေက မတိမ်းမယိမ်းတွေမို့ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်ပဲ တက်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ အားလုံး အင်္ဂလိပ်စာအဓိကနဲ့ မေဂျာပါ အတူတူယူလိုက်တော့ တတွဲတွဲနဲ့ ခွဲကို မခွဲဖြစ်ကြပေ။ သုံးယောက်ထဲမှာ မှ မင်းပိုင်က ရုပ်အဖြောင့် ဆုံး။ အအေးဆုံး ပြီးတော့ သူတို့ မေဂျာမှာ မင်းပိုင်က (King)ပဲ။ ဝေးလွင်ဖြိုးကတော့ ရုပ်က မင်းပိုင် လောက် မချောပေမဲ့ စတိုင်အမိဆုံး၊ စကားပြောကောင်းပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသူ

တစ်ယောက်ပင်။ သူတို့ အဖွဲ့မှာ ကျော်ကျော်ကတော့ အသားတော်တော် ညှိကာ ပိန်ပိန်မြင့်မြင့် ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လောလော ဆယ် လက်ရှိမှာ တော့ ကျော်ကျော်က ပထမဆုံး ရည်းစားထားတဲ့ သူ၊ လက်ရှိမှာ မူပိုင်ကောင်မလေးနဲ့ သူက အစွဲဆုံးပေါ့။

“ကျော်ကျော် . . . ဒီတစ်ပတ်စနေရော အသည်းလေးဆီပဲလား . . .”

“ပြောမနေနဲ့ . . . ရည်းစားကြောက် . . . သဲစုက ဒါဆိုဒါပဲ၊ စနေနေ့ ကျောင်းပိတ်လို့ အေးအေးဆေးဆေး လိမ့်မလားမှတ်တယ် . . .”

“မင်းကလည်း ကွာ . . . ကျောင်းမပိတ်လည်း အေးအေးဆေးဆေး လိမ့်လို့ ရပါတယ် . . . သူ နဲ့ က စနေ၊ တနင်္ဂနွေ သင်တန်းချိန်လေးပဲ တွေ့ရတာ . . . ဒီတစ်ပတ် တစ်ရက်နှစ်ရက် တွေ့ရတာ လေးကို ကိုယ်ချင်းစာစမ်းပါကွာ . . .”

“မစာနိုင်ပါဘူးကွာ . . . ငါတို့ မှာ ရည်းစားမှ မရှိဘဲ . . .”

“အေးပါ . . . ပြောထားဦးနော် . . . မင်းတို့ အလှည့်ကျမှ တွေ့မယ် . . .”

“ဝေးသေး . . . ငါတို့ က ရည်းစားကြောက်စာရင်းထဲ မပါရေးချပါဘဲ . . .”

“အေး . . . အဲလို အပြောကြီးတဲ့ ကောင်တွေ ပိုဆိုးတယ် . . . ဝေးလွင်ဖြိုး မစွာတေးတွေနဲ့ တွေ့ပါစေဗျာ . . .”

ကျော်ကျော်အပြောကို ပြုံးစိရင်း နှုတ်ခမ်းထော်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိတယ်။ နှုတ်ခမ်းလေးချွန်တက်နေအောင် ကက်ကက်လန်ရန်တွေ့ပုံလေးကို သဘောကျတာနဲ့ သူမကို စိတ်ဆိုးအောင် လိုက်စနေမိတယ်။

“မစွာတေးဆိုလို့ ရှိုးပွဲသွားကြည့်တုန်းက ငါ ခြေထောက်တက်နင်းမိ
တဲ့ ကောင်မလေး တောင် သတိရသွားတယ် . . . သူလည်း စွာမယ့်ပုံ
လေး . . .”

မင်းပိုင်က တမ်းတမ်းတတပုံစံဖြင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ကျော်ကျော်ရဲ့
နှိပ်ကွပ်မှုကို တစ်လုံး တစ်ခဲ ခံရပါတော့တယ်။

“စွာမယ့်ပုံလေးတဲ့ . . . ပြောပုံကိုက ချစ်စနိုးအသံနဲ့ . . . ခဏတွေ့လို
က်ရတာကို ခံစားမနေ ပါနဲ့ မင်းပိုင်ရာ . . . တော်ကြာ ရန်ကုန်တစ်မြို့
လုံး ပတ်ရှာနေရဦးမယ် . . . ငါတို့ ပါ အဆစ်အပါမခံ နိုင်ဘူးနော် . . .”

“ဒီလိုကြေးလား . . . ကျော်ကျော်ရဲ့ . . . ဒီလိုရကြေးလား၊ မင်း သဲစု
ကို ဘယ်လိုလိုက် ခဲ့ရသလဲ . . . ပြန်စဉ်းစား သူငယ်ချင်း ဟဲ ဟဲ . . .”

မင်းပိုင်နဲ့ ကျော်ကျော်တို့ ရဲ့ စကားသံတွေ ကြားရတော့ သူ
နှုတ်ခမ်းထော်မလေးကို ပိုသတိရ လာပြီပေါ့။ ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်။
တစ်ခါလောက်ပေါ့။

*

*

*

“သားဖြိုး . . . ဒီနေ့ ဘယ်သွားစရာရှိလဲ . . .”

“ဆယ်နာရီမှ ကွန်ပျူတာသင်တန်းရှိတယ် မေမေ . . .”

“ပြီးတော့ရော . . .”

“ပြီးတော့ မသိသေးဘူး မေမေရ . . . မင်းပိုင်နဲ့ ဖုန်းမပြောရသေးဘူး
. . . သင်တန်းပြီးရင် လုပ်စရာတော့ မရှိသေးဘူး”

“အရမ်းလည်း လျှောက်မသွားပါနဲ့ သားရယ်၊ တစ်ခါတလေ အိမ်မှာ နေကောင်းပါတယ် ငရဲ မကြီးပါဘူး...”

“အာ . . . မေမေကလည်း သားက သွားချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး . . . ကျောင်းပြီးရင် လုပ်ဖို့ အလုပ်တွေက တန်းစီနေတာပဲ . . . သား စဉ်းစား ထားတာတွေ အများကြီးပဲ . . . အဲဒီကျရင် မေမေ က သွားပါဆိုတာ တောင် သွားချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ကျောင်းမပြီးခင်ပဲ လူငယ်အရသာဆိုတာ ကောင်းလား မကောင်းဘူးလား . . . မြည်းကြည့်နေတာ . . . ယွန်း . . . တော်တော်စကားတတ် တယ်လို့ မပြောနဲ့ နော် . . . မေမေ့သားက တကယ်ပြောနေတာ . . .”

“အေးပါ . . . မအေက ပြောစရာမရှိအောင် ပိတ်ပြောလိုက်တာကိုး . . . အဲဒါဆို သား အခု အားတာပေါ့ . . . ညနေလည်း သွားစရာမရှိဘူးပေါ့ . . . မေမေ့ကို ဒီနေ့တစ်ရက် ဆေးရုံကို အပို့အကြို လုပ်ပေးပါ သားရယ် . . .”

“မေမေ့ကားက ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ . . .”

“ကားက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး . . . မေမေ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့ ကားမမောင်းချင်ဘူး . . .”

“အဲဒါဆို ဒီနေ့ ဆေးရုံမသွားပါနဲ့ လား မေမေရယ် . . . နေမှ မကောင်းပဲ . . .”

“မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သားရဲ့ . . . ဒီနေ့ဆို မေမေနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ လူနာတွေက အများ ကြီး . . . ကိုယ်က နေမကောင်းလို့ မသွားဘူး . . . ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ကျန်းမာရေးကိုပဲပြီး မသွားရင် ကျန်တဲ့ လူအများ ဒုက္ခရောက်မှာ လေ၊ ပြီးတော့ မေမေက ပိုဆိုးတယ် . . . လူနာတစ်ယောက်ကို အသက်နှစ်ချောင်း တာဝန်ယူထားရတာလေ . . .”

“သား နားလည်ပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ သားက မေမေအတွက် စိတ်ပူ
လို့ ပြောတာ . . . ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်လောက် ငှားလိုက်ပါ မေမေရာ .
. . မေမေကို ကားမမောင်းစေချင်တော့ဘူး . . .”

“အမလေး သားဖြိုးရယ် . . . မေမေက အခုမှ အသက်လေးဆယ်
ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်ကွ . . . ဘဝကို အခုမှ စတာပါ။ အဘွားကြီးလိုတော့
မနေပါရစေနဲ့ . . . တော်ကြာ မင်း ဖေဖေက ပစ်သွား ဦးမယ် . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . မေမေတို့ များ ဟုတ်ပြီ . . . ဖေဖေ ဖုန်းဆက်ရင်
အဲဒီအကြောင်းတွေ ထည့်ပြောရမယ် . . .”

“ကဲ ကဲ . . . ကားသွားထုတ်ထား . . . မေမေ အိတ်ယူပြီးတာနဲ့ ဆင်း
ခဲ့မယ် . . .”

“ရက်(စ်)မာမီ . . .”

ဝေးလွင်ဖြိုးရဲ့ ဖခင်က စင်ကာပူမှာ ကုမ္ပဏီထောင်ထားသဖြင့် ခဏ
တစ်ဖြုတ်သာ ပြန်လာ တတ်သည်။ ။ မေမေကလည်း သားဖွားနှင့် မီးယ
ပ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီးဆိုတော့ ဖေဖေဆီကို အလည် သဘောသာ လို
က်နိုင်ပြီး ရေရှည်မနေနိုင်။ ဝေးလွင်ဖြိုးက တစ်ဦးတည်းသောသားမို့
ဖေဖေနဲ့ မေမေ က အလိုလိုကာ ချစ်လည်း ချစ်ကြသည်။ ။ ဖေဖေနဲ့ အ
တူနေပြီး ဟိုမှာ ကျောင်းသွားတက်ချင်ပေမဲ့ ဒီမှာ မေမေကို စိတ်မချနိုင်
သဖြင့် မေမေနဲ့ သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာကြောင့် မေမေကလည်း သားလိမ္မာ
လေးအဖြစ် ပိုတိုးချစ်ခဲ့ပါတယ်။

“အမလေး သားဖြိုးရယ် မေမေ
ကားပေါ်ရောက်တာကြာလှပြီ . . . ဘယ် ကောင်မလေး အကြောင်း
တွေနေတာလဲ . . .”

“ဖေဖေအကြောင်း တွေးနေတာပါ . . . မေမေရာ တွေးစရာကောင်မလေးက မရှိသေးဘူး . . .”

“ဖေဖေကို သတိရနေရင် ဖုန်းဆက် လိုက်လေ သားရဲ့ . . . လိုက်သွားချင်ရင်လည်း မေမေ စီစဉ်ပေးမယ် . . . အခုက အရင်လို (visit visa) ဗစ်ဇစ်ဗီဇာလျှောက်စရာ မလိုတော့ဘူးလေ . . . (Paspost) ပတ်စ်ပို့ရှိရုံနဲ့ သွားလို့ ရတယ် . . . သားသွားမယ်ဆို မေမေ လေယာဉ်လက်မှတ် စီစဉ် လိုက်မယ် . . .”

“အခုမသွားချင်သေးပါဘူး မေမေရာ . . . စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ ပဲ ခဏလောက်သွားတော့မယ် . . . မေမေပါ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“အေး . . . မေမေလည်း အလုပ်ပါးရင် လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“မေမေ ညနေ ဘယ်အချိန် လာကြိုရမလဲ . . .”

“မေမေ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ . . . သား ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော် . . .”

“ဟုတ် မေမေ . . .”

ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးထဲသို့ ကားလေးကို ချိုးဝင်လိုက်ပြီး ပျံ့ကင်မှာ ရပ်လိုက်တယ်။

“ညနေ လာကြိုရမယ်နော် သားဖျိုး . . . အလည်လွန်မနေနဲ့ ဦး . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရ . . .”

“ကဲ . . . သွားတော့ . . . ကားကို ဂရုစိုက်မောင်း . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရ . . .”

“အပြင်ထွက်ရင် ဖုန်းယူသွားဖို့ မမေ့နဲ့ ဦးနော် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရ . . .”

“ဟွန်း . . . မအေကို ပြောင်နေပြန်ပြီ . . .”

ဆေးရုံထဲက ကားပြန်မောင်းထွက် လာပြီး နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ ရှစ်နာရီခွဲ အိမ်ပြန်ရေချိုးပြီး ဆယ်နာရီ ကျူရှင်သို့ ခိုးရဦးမယ် . . . ထိုအချိန်မှာ ပဲ သူ့ရဲ့ မိဘိုင်းဖုန်းက မြည် လာပြီ။ မင်းပိုင်ဆီက ပေါ့။ နားမှာ နားကြပ်ကို တပ်လိုက်ပြီး . . .

“မင်းပိုင် ပြော . . .”

“ကွန်ပျူတာသင်တန်းပြီးရင် ဘယ်ဒိုးဦးမလဲ . . .”

“မသိဘူး . . . အခုထိ ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိဘူး . . .”

“အဲဒါဆို ကျော်ကျော်တို့ အတွဲကို သွားနှောင့်ယှက်ရအောင်”

“အိုကေ . . . ဘယ်လို နှောင့်ယှက်မှာ လဲ . . .”

“သဲစုက မြေနီကုန်းမှာ ဂျပန်စကားပြောတက်နေတယ်ကွ၊ အဲဒါ ဟို ငကျော်ကပါ လိုက်တက် မလို့ တဲ့ . . . ဒီနေ့ စတက်မှာ ပြောတယ် . . . ခွဲခြားခွဲခြားနဲ့ ငါတို့ ကိုတောင် တက်မလား မမေးဘူး . . . အဲဒါကြောင့် တမင်ညစ်ပြီး လိုက်တက်ရင် ကောင်းမလားလို့ . . .”

“ဪ . . . ဒီလိုလား . . . ဂျပန်စကား စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ် . . . လုပ်လေ . . .”

“အေး . . . ငါကတော့ ကျော်ကျော်ကို ညစ်ချင်တာက ပိုတယ် . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . ဒါပဲကွာ . . . ငါအခုကားမောင်းနေလို့ ”

“မင်း ဘယ်သွားမလို့ လဲ . . .”

“မေမေ့ကို ဆေးရုံပို့ပေးပြီး ပြန်လာတာ . . . ညနေလည်း ကြိုရဦးမှ

...

“အေး အေး . . . ဒါပဲနော် . . . ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် . . .”

“အိုကေ . . .”

အိမ်ထဲကို ကားလေးကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး ကားရပ်တာနဲ့ အိမ်ထဲပြေးဝင်ပြီး ကမန်းကတန်း ချိုးလိုက်တယ်။

“ဒေါ်လေးမြိုင် . . . သားကျောပိုးအိတ် အညိုရော . . .”

“ဪ . . . အခုပဲ စိမ်လိုက်တယ် . . . လျှော်ပေးမလို့ အစ်ကိုလေး . . . အိတ်ထဲက စာအုပ် တွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ စီထားပေးတယ် . . .”

“ဪ . . . သားက ဒီနေ့ လွယ်မလားလို့ . . . ရတယ် . . . အဲဒါက လျှော်ရတော့မှာ . . . သားပြောမလို့ မေ့နေတာ၊ ကျေးဇူး . . .”

“ဗီရိုထဲက ကျောပိုးအိတ် အနက်တစ်လုံး ထုတ်လိုက်ပြီး စာအုပ်တွေ ထည့်လိုက်သည့် စာအုပ်တွေကြားက stage show လက်မှတ်ကလေးထွက်ကျလာတယ် . . . ဪ . . . သတိနေပါ တယ် . . . နှုတ်ခမ်းထော်မလေးရယ် . . .”

ကွန်ပျူတာ သင်တန်းရောက်တော့ မင်းပိုင်နဲ့ ကျော်ကျော်က ရောက်နေပြီ။

“ကျော်ကျော် . . . မင်း ဂျပန်စာတက်မလို့ ဆို . . .”

“အေး . . . တက်ချင်လွန်းလို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . သဲသဲတက်မယ်ဆိုလို့ လိုက်တက် မလို့ . . .”

“ငါတို့ လည်း မတက်တော့ မတက်ချင်ဘူး . . . ဒါပေမဲ့ အားနေတယ်

ဆိုတော့လည်း မင်းက တက်မယ်ဆိုတော့ တက်ရတော့မှာ ပေါ့ . . .”

မင်းပိုင်ကို မျက်စိမှိတ်ပြပြီး ကျော်ကျော်ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဟာ . . . ရပါတယ်ကွာ . . . ငါတက်လို့ ဆိုပြီးတော့ လိုက်မတက်ပါနဲ့ . . . ငါက သဲသဲ ကြောင့်တက်ရတာ . . . မင်းတို့ ကို အားနာလို့ . . .”

“အားမနာပါနဲ့ . . . ငါတို့ က ဘယ်တုန်းက ခွဲလို့ လဲ . . . မင်းကို တစ်ယောက်တည်း ခွဲခြား ခွဲခြား မထားနိုင်ပါဘူးကွာ”

“အေးလေ . . . မင်း အားနာစရာမလိုပါဘူးကွာ . . . ငါတို့ က မင်းနဲ့ သဲသဲကို ပါရမီဖြည့် ချင်လို့ ပါ . . .”

ကျော်ကျော်မျက်နှာ အီလည်လည်ကြီးကို ကြည့်ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက် ကျိတ်ရယ်နေမိသည်။

“သင်တန်းက ဘယ်အချိန်တွေလဲ . . .”

“ညနေပိုင်းဆို . . .”

“နေ့လယ် နှစ်နာရီကနေ သုံးနာရီခွဲအထိ စောပါတယ်”

“ပြီးရင် ငါ သဲသဲကို သွားကြိုမလို့ နော် . . . မင်းတို့ နဲ့ မလိုက်တော့ဘူး . . . ညနေကျမှ ဆုံမယ် . . .”

“အေးပါ . . . ငါနဲ့ မင်းပိုင်နဲ့ က အလိုက်သိသိနဲ့ မလိုက်တော့ပါဘူး . . .”

“တော်တော်အလိုက်သိရှာတယ် . . .”

ပွစိပွစိလုပ်နေသော ကျော်ကျော်ကိုကြည့်ပြီး သူတို့ တွေ အော်ရယ်နေကြတယ်။

“ဟိုနောက်ကသုံးယောက် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ . . . ဘာတွေ ဒီ

လောက်သဘောကျနေ ကြတာလဲ . . . ဒါ သင်တန်းချိန်နော် . . .”

ဆရာမအသံကြားမှ ပဲ သင်တန်းမှာ ဆိုတာ သတိရတော့တယ်။ ဇက်ကလေးပုပြီး ပြီးစိစိ သုံးယောက်သားပေါ့။

သင်တန်းပြီးတော့ ကျော်ကျော်က သဲသဲဆီ ထွက်သွားပြီး သူနဲ့ မင်းပိုင်က မစ္စတာဂစ်တာ ဘက် ထွက်လာကြတယ်။

မစ္စတာဂစ်တာရောက်တော့ နှုတ်ခမ်းထော်မလေးနဲ့ အဖွဲ့။ ဝေးလွင့်ဖြိုး ထခုန်ချင်လောက် အောင် ဝမ်းသာသွားသည် ။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ။ သူ့ကိုယ်သူ မသိလိုက်ခင်မှာ သူမတို့ ဝိုင်းနဲ့ ကပ်လျက်မှာ သွားထိုင်မိသွားပြီ။ မင်းပိုင်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကလည်း . . .

“မီးမီးကလည်း ဒီညနေမှ သင်တန်းစမယ် . . . ဒီညနေ စပြေးပြီ . . .”

“ မဟုတ်ဘူး . . . ပြေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး . . . ကိုကိုဥက္ကာ ပြန်လာမှာ မို့ လေဆိပ်သွားကြို ပေးရမှာ . . . ပြီးတော့ ငါနင်တို့ အတွက် တောင် ချောကလက်တွေ ပိုမှာ ထားသေးတယ် . . .”

“ဟယ် . . . အဲလိုဆိုတော့လည်း ယောင်းမလေးက ချစ်စရာကောင်းသွားပြန်ရော . . .”

“အောင်မာ . . . ဘာယောင်းမလေးလဲ . . . လုံးဝပဲ . . . နင်တို့ ကို လုံးဝမတော်နိုင်ဘူး . . .”

“တွန့်တိုလှချည်လား ယောင်းမရဲ့ . . .”

“နင်တို့ နော် . . . ငါ စိတ်တို လာပြီ . . .”

“နှုတ်ခမ်းမထော်ပါနဲ့ . . . လှလည်း မလှဘဲနဲ့ . . .”

ဝေးလွင့်ဖြိုး လွှတ်ခနဲ စပြီးသွားပြီ။ မချောလေးရဲ့ ခေါင်းက ချာခနဲ

လှည့် လာပြီး ...

“ဟင် ... အမှိုက် ... အမှိုက်စုတ် ... လာရှပ်ပြန်ပြီ ... ကိုယ့်ဘာသာ မြောင်းထဲမှာ မနေ ဘူး ...”

“ဪ ... ဪ ... မှတ်မိသားပဲ ... ဘာလို့ မှတ်မိနေတာလဲ ... တကယ်ဆိုရင် မမှတ် မိသင့်ဘူးနော် ...”

“ဟင်း ... နင့်ကို မှတ်မိချင်လွန်းလို့ ထင်မနေနဲ့ ... လူကိုများ နှုတ်ခမ်းထော်လေး ဘာလေးနဲ့ ...”

“ဪ ... နှုတ်ခမ်းထော်လို့ ပြောလို့ စိတ်ဆိုးပြီး မှတ်မိနေတာလား ... အဲလိုမှန်းသိရင် မပြောပါဘူး ... စိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး ... မှတ်မိနေမှာ စိုးလို့ ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် ...”

“ဟဲ့ မီးမီး ... တော်တော် ... သူနဲ့ တူပြီး ပြောမနေနဲ့ ”

ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပုံက ရင်ထဲကို ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသလိုပဲ။ သူ ရယ်စပ်စပ်နဲ့ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်တော့ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး အပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားတယ်။ သူမ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကလည်း အပြေးအလွှား ထလိုက်သွားကြတယ်။ မင်းပိုင်ရဲ့ မကြည် မလင်မျက်နှာနဲ့ ...

“ကိုဖြိုးကလည်း ကွာ ... စိတ်ဆိုးသွားပြန်ပြီ ...”

ဆိုတဲ့ အသံကြားမှ ပဲ မင်းပိုင်ကို သတိထားမိတော့တယ်။ မင်းပိုင်က ...

“မင်း ခဏနေခဲ့ဦး ... ငါ သွားတောင်းပန်လိုက်ဦးမယ်”

“မမီးမီး . . . ခဏလေးနေပါဦး . . .”

“ဘာလဲ . . . ဘာလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ . . . တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် . . .”

“ဟို . . . ရှုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး . . . ကျွန်တော်က တောင်းပန်ချင်လို့ ပါ . . .”

“ဘာဆိုလို့ ရှင်က တောင်းပန်ရမှာ လဲ . . . ရှင့်မှာ ဘာတောင်းပန် စရာရှိလို့ လဲ . . .”

“ဟို . . . ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း . . .”

“ရှင့်သူငယ်ချင်းစတာ သူပဲတောင်းပန်ပေါ့ . . .”

“သူက ပျော်တတ်တာပါ . . . မမီးမီးရယ် . . . စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ”

“ဘာမမီးမီးလဲ . . . ကျွန်မ ရှင့်ထက်တောင် ငယ်ဦးမယ်၊ အမြင်ကတ် စရာကောင်းတယ် . . .”

“မီးမီးကလည်း ကွာ . . . သူက ဒီလောက်တောင်းပန်နေတာကို . . . စွတ်ကောနေတာပဲ . . . မီးမီးက အဲလိုပဲ . . . အရမ်းကလေးဆန်တယ် . . .”

“ရပါတယ် ခင်ဗျ . . . ကျွန်တော်တို့ က လူငယ်တွေအချင်းချင်း ရင်း ရင်းနှီးနှီး စနောက် တတ်တဲ့ သဘောမျိုးပါ . . . တခြားရည်ရွယ်ချက် မ ရှိပါဘူး . . .”

“ကျွန်မတို့ နားလည်ပါတယ် . . . အိုကေ . . . ကျွန်မတို့ တွေ သူငယ် ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီပေါ့ . . . ကျွန်မက ဝတ်ရည်၊ သူက မိုးစံ၊ သူကတော့ မိတ်ဆက်စရာမလိုဘဲ မီးမီးခင်ပဲပေါ့”

“ဪ... မီးမီးနာမည် အပြည့်အစုံက မီးမီးခင်ပဲပေါ့...”

ကျွန်တော်တို့ လည်း သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပဲ၊ ကျွန်တော်က မင်းပိုင်၊ အထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်က ဝေးလွင်ဖြိုးတဲ့...

“ဘာ... ဝေးလွင်ဖြိုး ဟုတ်လား... နာမည်နဲ့ လူ လိုက်ပါတယ်... နာမည်က ဝေးလွင်... လူက အမှိုက်...”

“မီးမီးကလည်း ဟာ...”

“ဝေးလွင် မဟုတ်ပါဘူး... ဦးရန်ဝေး... ဒေါ်လွင်လွင်ထွန်းတို့ ရဲ့ သား ဝေးလွင်ဖြိုးပါ...”

“မင်းပိုင် နေရာမှားနေပြီ... ဒါ သန်းခေါင်စာရင်းရုံး မဟုတ်ဘူး...”

“မီးမီးရယ်... နင်ကလည်း ပြောလေကဲလေပဲ... အားနာဖို့ ကောင်းတယ်...”

“မသိဘူး... ငါ အဲဒီတစ်ယောက်ကို လုံးဝကြည့်မရဘူး... ငါ သူနဲ့ လုံးဝမခင်နိုင်ဘူး...”

“သူ့အစား ကျွန်တော် ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ခင်ပါဗျာ... ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်... ကျော်ကျော်တဲ့... အခု သူမပါလို့...”

“အင်း... မင်းပိုင်ကတော့ သဘောကောင်းမယ့်ပုံပါ... မင်းပိုင်ကို ခင်မယ်... ဝေးလွင် အမှိုက်ကိုတော့ မခင်နိုင်ဘူး... ကဲ... မီးမီးက သွားစရာရှိသေးတယ်... သွားတော့မယ်”

“မင်းပိုင်... ငါတို့ သွားတော့မယ်... နောက်တွေ့ရင်လည်း ခေါ်

ပေါ့ . . . သွားပြီ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . မဝတ်ရည် . . . ခုလို သူငယ်ချင်းဖြစ်ခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ် . . .”

သူမတို့ သုံးယောက် မီးမီးရဲ့ Mark II အဖြူလေးပေါ်တက်ပြီး မီးမီးကိုယ်တိုင် မောင်း ထွက်သွားသည်။ ။ ထိုင်ခုံခါးပတ်လေးပတ်ပြီး စမတ်ကျကျ မီးမီး ကားမောင်းပုံလေးလည်း လှတာပဲ။ ဝတ်ရည်နဲ့ မိုးစံက လက်ပြသွားပေမဲ့ မီးမီးကတော့ တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ခဲ့။ ဝတ်ရည်က . . .

“မီးမီးကလည်း စွတ်ကောနေတာပဲ . . . မင်းပိုင်က ဘာမှ မဆိုင်တာ . . . သူက ကောင်း ကောင်းမွန်မွန်လာပြောနေတာကို . . .”

“သူလည်း တစ်ဖွဲ့တည်းပဲ . . . ဘာအကြံနဲ့ လာရောတာလဲ မသိဘူး . . .”

“နင်က ဟိုတစ်ယောက်ကို ဒေါသထွက်နေတာနဲ့ ပေါက်ကရလျှောက်ပြောနေတာပါဟာ . . .”

“ကဲ . . . နင်တို့ ကို ဘယ်မှာ ချပေးရမှာ လဲ . . .”

“နှစ်နာရီသင်တန်းစမှာ ဆိုတော့ သင်တန်းရှေ့ပဲ တစ်ခါတည်း ချပေးခဲ့တာ . . .”

“အေး အေး . . . ညနေကျရင် နှစ်ယောက်လုံး ငါ့အိမ်လာခဲ့နော် . . .”

“အေးပါ . . . ယောင်းမရယ် . . .”

“ဟွန်း . . .”

“မင်းက တအားစတာပဲ ... ငါ့မှာ မနည်းငြိမ်းချမ်းရေးယူရတယ် . .
 . တော်သေးတယ် ... ဝတ်ရည်နဲ့ မိုးစံက သဘောကောင်းလို့ ...”

“ဒါဆို မီးမီးခင်က သဘောမကောင်းဘူးပေါ့ ...”

“သဘောမကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး လေ ... မင်းက စထားတော့
 ဒေါသထွက်နေတာပေါ့ ... နောက်တစ်ခါဆိုရင် အေးအေးဆေးဆေး
 နေပါကွာ ... တောင်းပန်ပါတယ် ...”

“မင်းက အတည်လား မင်းပိုင် ...”

“ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး ... ခုမှ မီးမီးကိုတွေ့မှ စိတ်ဝင်
 စားတာ ကိုဖြိုး ... အဲဒါကြောင့် ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ... ငါ မီးမီး
 နဲ့ အဆင်ပြေချင်ပါတယ် ...”

“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး မင်းပိုင်ရာ . . . မင်း
 ဒီလောက်အတည်ဖြစ်နေမှ တော့ ငါတို့ လည်း ဝိုင်းပြီး ကြိုးစားပေးရ
 တော့မှာ ပေါ့ ... စိတ်ချ သူငယ်ချင်း ...”

“ကျေးဇူးပါကွာ ...”

မင်းပိုင်ရယ်။ ငါ့ရင်ထဲက ချစ်စရာလေညင်းလေးဟာ ခုချိန်မှာ ဘာ
 လို့ ကြောက်စရာမုန်တိုင်း တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ။ အဖြေကို မသိချင်
 တော့ပါဘူး။ မင်းပိုင်ကို ပြုံးပြလိုက်ရပေမဲ့ အဲဒီအပြုံး ဟာ မချိပြုံးဆို
 တာ ကိုယ့်ဘာသာပဲ သိနေခဲ့လျက်

“ကဲ ... ငါတို့ ကျူရှင်သွားရအောင် ... နှစ်နာရီ ထိုးတော့မယ် ...”

“အိုကေ ...”

သူတို့ ကားလေးက မြေနီကုန်းက ဂျပန်စာသင်တန်းသို့ ဦးတည်လျက် ...

“မင်းပိုင် . . . မင်းနဲ့ မီးမီးခင် ဖြစ်သွားရင် မင်းတို့ အတွဲနဲ့ ကျော်ကျော်တို့ အတွဲကြားမှာ ငါ တစ်ယောက်တည်း ညှပ်ပြီး ...”

“အဲဒါဆို အကြံတစ်ခုပေးမယ် ...”

“ဘာလဲ ... မဟုတ်က ဟုတ်က မလုပ်နဲ့ နော် ...”

“အကောင်းပြောမလို့ ပါကွ ... မီးမီးသူငယ်ချင်း ဝတ်ရည်က မဆိုးဘူး ... ဘယ်လိုလဲ ...”

“တော်ပါကွာ ... မင်းတို့လိုင်းထဲ ငါ့ကို ဆွဲမသွင်းပါနဲ့ ”

“အောင်မာ ... ကြီးကျယ်လိုက်တာ ... ငါက စေတနာနဲ့ ပါကွ ...”

မင်းရဲ့ စေတနာက ငါ့အတွက် ဝေဒနာတွေပဲ ဖြစ်လာစေတယ်လေ။ တော်ပါပြီ။ မီးမီးခင်ဟာ မင်းပိုင်အတွက်လို့ ပဲ သတ်မှတ်ပြီး မေ့လိုက်တော့မယ်။ နှုတ်ခမ်းထော်မလေးရယ်။

ဂျပန်စာသင်တန်းသို့ရောက်တော့ ဝတ်ရည်နဲ့ မိုးစံကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဝတ်ရည်က အံ့ဩဟန်ဖြင့် ...

“ဟယ် ... မင်းပိုင်တို့ လည်း ဒီမှာ တက်မှာ လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... မဝတ်ရည် ... ဒီနေ့မှ စတက်မှာ ...”

“ဝတ်ရည်ပဲ ခေါ်ပါဟာ ... ဝတ်ရည်တို့ လည်း ဒီနေ့မှ စတက်တာ . . .”

“ဝတ်ရည်နဲ့ မိုးစံပဲလား ... မီးမီးကရော ...”

“မီးမီးလည်း တက်မှာ . . . ဒီနေ့က သူ့အစ်ကို စင်ကာပူက

ပြန်လာမှာ မို့လို့ လေဆိပ်ကို သွားကြိုတာ . . . ဪ . . . သူက
ဝေးလွင့်ဖြိုးပေါ့နော် . . .”

“ဟာ ဝတ်ရည်ကလည်း လုပ်ပြီ . . . ဝေးလွင့်ဖြိုးပါဗျာ . . . မင်းပိုင် မ
င်း ငါ့ကို အဲဒီလိုပြော ထားလား . . .”

“မပြောပါဘူး . . .”

“မင်းပိုင်က ဝေးလွင့်ဖြိုးလို့ ပဲ ပြောတာပါ . . . မီးမီက ရှင့်ကို ဝေးလွ
င့်ဖြိုးတဲ့ . . . နှိပ်သွား တယ် . . .”

“လုပ်ပြီ . . . အဲဒီ နှုတ်ခမ်းထော်မလေးကတော့ . . .”

“အင်း . . . ရှင်တို့ ကတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှိပ်ကွပ်ဖို့ ပဲ
စောင့်နေကြတယ် . . . ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ပဲလား၊ ကျန်တဲ့ ကျော်ကျော်
ဆိုတာရော . . .”

“အဲဒီကောင်က ရည်းစားနဲ့ လေ . . . အခု သူ့ရည်းစားကို သွားကြိုတ
ယ် . . . သူတို့ လည်း တက်မှာ . . . ပြောရင်းဆိုရင်းလာပါပြီ . . .”

သဲစုလက်ကိုဆွဲပြီး ဝင်လာတဲ့ ကျော်ကျော်ကိုမြင်တာနဲ့ ဝေးလွင့်ဖြိုး
က . . .

“ပါးစပ်က နားရွက်ကို တက်ချိတ်တော့မယ် . . . သတိလည်း ထားဦး
. . .”

“မနာလို မရှိပါနဲ့ . . . သူများကောင်းစားတာကို . . .”

“ဟင် . . . ဘာကောင်းစားတာလဲ . . . သဲစု သူ ဘာတွေကောင်းစား
လာသလဲ . . .”

“ဘယ်သိမလဲ . . .”

“သူ ကောင်းစားရင် နင်သိမှာ ပေါ့ . . .”

“အာ . . . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ . . . ကိုကို့သူငယ်ချင်းတွေ ပြောထားဦးနော် . . .”

“မင်းတို့ ကလည်း ကွာ . . . သဲသဲရှက်နေပြီ . . .”

“ငါတို့ ပြောတာ ဘာရှက်စရာပါလို့ လဲ . . . ဧကန္တတော့ ဧကန္တပါပဲ . . . သေချာတယ် . . .”

“ကိုဝေးလွင်ဖြိုးကြီးနော် . . .”

“အလကားပါ သဲစုရာ . . . ဒီကောင် အစသန်တာလည်း သိရဲ့ သားနဲ့ . . . ကဲ . . . မင်းတို့ ကို သူငယ်ချင်းအသစ်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် . . . သူက ဝတ်ရည်တဲ့ . . . ဒီဘက်က မိုးစံ . . . သူတို့ လည်း ဂျပန်စကားပြော ဒီနေ့မှ စတက်ကြမှာ . . .”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ နံပါတ်သုံး သူငယ်ချင်း ကျော်ကျော် ဖြစ်ပါတယ် . . . သူက ကျော်ကျော်ရဲ့ ရင်နှစ်သည်းချာလေး သဲစုတဲ့ . . .”

“သူငယ်ချင်းအသစ်တွေ ရပြီပေါ့ . . . သဲသဲက မိန်းကလေးအဖော်မရှိလို့ စိတ်ညစ်နေတာ . . . မဝတ်ရည်နဲ့ မမိုးစံနဲ့ သဲသဲနဲ့ သုံးယောက်ပေါ့ . . .”

“သုံးယောက် မဟုတ်ဘူး . . . သဲစုရဲ့ တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ် . . . မီးမီးတဲ့ . . . လေးယောက်ဖြစ်သွားပြီ . . .”

“ဟုတ်လား . . . ပျော်စရာကြီးပေါ့ . . . မဝတ်ရည်နဲ့ မမိုးစံကတော့ ချောတယ် . . . အဲဒီ မမီးမီးကရော ချောလား”

“ချောတယ် . . . နှုတ်ခမ်းထော်ထော်လေး”

အကုန်လုံးရဲ့ မျက်စောင်းတွေက ဝေးလွင်ဖြိုးဆီ ဝဲပျံလာတယ်။ မီး
မီးခင်ကြားရင်တော့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေဦးမယ်။ ဝတ်ရည်က ...

“မီးမီးကိုတော့ မတပ်ပြီး မမီးမီးလို့ မခေါ်နဲ့ သဲစုရေ ... သူက သူ့ထ
က်ကြီးကြီးငယ်ငယ် မီးမီးလို့ ခေါ်တာပဲ ကြိုက်တယ် ... ”

“ဟုတ် ... သဲ မှတ်ထားပါ့မယ် ... ”

ဂျပန်စာက ပထမဆုံး စသင်တာမို့ အ၊ အိ၊ အု၊ အဲ၊ အိုက စနေရတ
ယ်။ ဂျပန်စာလုံးတွေက ရေးနေမကျတော့ တွန့်သွားရတာနဲ့ ၊
ယိုင်ရွံ့သွားရတာနဲ့ သူတို့ ခြောက်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ကြည့်ပြီး ကဲ့ရဲ့ နေကြတယ် . . .။ မိန်းကလေးသုံးယောက်ကတော့
အဆိုးဆုံးပေါ့။ လူငယ်တွေပီပီ သူတို့ တွေဟာ တစ်နေ့တည်းမှာ ပဲ ငယ်
ပေါင်းကြီးဖော်တွေပမာ ခင်မင်သွားကြပါ သည် ။ မီးမီးတစ်ယောက်သာ

။

★